

איש לדב

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
מגדולי ישראל,
על מדות טובות
שנבאיות
לאהבת הזולת,
הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש יג אלול תשס"ח שבת - ירושלים 6:13 - תל-אביב 6:28 - חיפה 6:20 - מוצ"ש - ירושלים 7:24 - תל-אביב 7:26 - חיפה 7:26

פרשת כי-תצא

איסור לשון הרע

שלא להוציא שם רע ולא לדבר לשון הרע על הזולת!

נלמד מהפסוק: "ונשמרת מכל דבר רע" (פרק כג-ו)

ואמרו חז"ל: הרי זו אזהרה למוציא שם רע (כתובות מו). וכן אמרו: "ונשמרת מכל דבר רע" - כשהוא אומר דבר רע, אף לשון הרע במשמע (ספרי). עוד נלמד מהפסוק: "זכור את אשר עשה ה' אליך למרים" (פרק כד-ט). ואמרו חז"ל: וכי מה ענין זה לזה? [=זכירת מרים לפסוק הקודם "השמר בנגע הצרעת"] אלא ללמדך, שאין נגעים באים אלא על לשון הרע (ספרי). ורש"י פירש אם באתה להזהר שלא תלקה בצרעת, אל תספר לשון הרע. זכור העשוי למרים שדברה באחיה ולקתה בנגעים.

מבאר החפץ חיים (בשמירת הלשון שער ב' פרק יב) שהתורה פירשה לנו במצות הזכירה ד' ענינים: א) "זכור את אשר עשה" - מה שעשה. ב) "למרים" - למי עשה. ג) "בדרך" - היכן עשה. ד) "בצאתכם ממצרים" - אימתי עשה. מה הענין בזה שצריכים אנו לדעת בדיוק איזה עונש היה, שהוא צרעת, ולמי היה, למרים או לאחר, והאם זה היה בדרך או בבית, ובאיזה זמן זה היה!?

אמנם - כותב החפץ חיים - אלו ד' פרטים הכרחיים לזכירה, ותועלת גדולה למתבונן בהם! שכן עונש הצרעת הוא עונש קשה עד מאד, ואי אפשר להרפא ממנו אם לא שיתנהג עמו הקב"ה למעלה מדרך הטבע וירפאנו. וכן טומאתו חמורה עד מאד שצריך לשבת מחוץ לשלוש מחנות.

ולמי עשה זאת? למרים! שהיתה צדקת גדולה שבזכותה היתה הבאר עולה. וגם היתה נביאה ולא דיברה בגנותו אלא השוותה אותו לשאר הנביאים. ולא דיברה בפניו ולא ברבים. והוא לא הקפיד. ואעפ"כ לא הועיל לה כל זה ונענשה בצרעת.

ובאיזה מקום ניתן לה העונש? בדרך! כדי לפרסם גודל הכלימה שבדבר, ולכן לא המתינו לה עד שיחנו ישראל במקומו. אלא נענשה מיד בעת הליכתם ככתוב "והעם לא נסע עד האסף מרים".

ובאיזה זמן אירע המעשה? בצאתם מצרים! בתחילת שנה שניה לצאת בני ישראל ממצרים שאז עדיין לא נודע לכל גודל העונש המגיע עבור זה. מה שאין כן אחר כך בעת שהיו צריכין להכנס לארץ ונתקלקל ע"י הלשון הרע של המרגלים היה העונש הרבה יותר גדול, לפי שראו עונשה של מרים ולא לקחו מוסר.

ומכאן נלמד כולנו - מפטיר החפץ חיים - שאם לא נשמור עצמינו מלשון הרע אפילו רק כעין מעשה מרים, וכ"ש אם בכוונה ידבר לשון הרע כדי לגנות חברו ולביישו, אזי בוודאי לא יהיה נקי מהעונש הגדול של הצרעת או עונשים אחרים תמורתה.

"גם הב"ח אוסר"...

סיפר הרב מפוניבז' - הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל על רבו החפץ חיים כי בהרבה מתוכחותיו ליהודי עירו ראדין, נהג החפץ חיים להמחיש באוזני השומעים כיצד ידונו בעולם האמת על הענין שמדבר בו עכשיו, וכיצד יטילו שם את כל האחריות עליו, כשהוא נרעש ונפחד מזה מאוד.

פעם נזדמן לו לחפץ חיים לדבר בענין איסור אכילת תבואה מן החדש, שרבים בחו"ל נהגו בו קולא, בהסתמכם על היתרו הידוע של הב"ח, והפליג מענין זה לענין איסורי לשון הרע ורכילות. וכך אמר:

"כשאבוא לעלמא דקשוט וישאלו אותי: מדוע לא מחית בבחורי הישיבה שאכלו "חדש"? אצטדק: הלא הב"ח מתיר! והב"ח מן הסתם יבוא לעזרתי ומליץ טוב בעדי. אך מה אעשה כאשר ישאלוני: מדוע לא מחית כשדיברו לשון הרע או רכילות? הרי אז לא אוכל להשיב: הב"ח מתיר... הלא גם הב"ח אוסר ללכת רכיל ולדבר לשון הרע"...

הרב מפוניבז' ח"א - פרק ה

לעילוי נשמת אוהב ישראל, אוהב את התורה, איש חסד ומוקיר רבנו
ר' דב בן ר' יעקב הובשטיין ז"ל
נלב"ע עש"ק פרשת שופטים ה' אלול תשס"ח

מן השמים ינחמו את רעייתו, בניו, בתו וכל משפחתו, משיכי דרכו החשובים שיחי'

מצוה להשיב אבידה [עפ"י סימנים] לבעליה!

נלמד מהפסוקים: "השב תשיבם לאחזק... וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבידת אחזק אשר תאבד ממנו ומצאתה לא תוכל להתעלם" (פרק כ"ב,א,ג)

והקישו חז"ל כל אבידה ל"שמלה" מה שמלה מיוחדת שיש בה סימנים ויש לה תובעים, אף כל דבר שיש בו סימנים ויש לו תובעים חייב להכריז [ולהחזיר] (בבא מציעא כז).

נשאל בשו"ת חלקת יעקב (חו"מ סימן א) אודות שני בעלי דין שבאו לדון בבית דין ואחד מהם מצא חפץ של הדיין ועתה השיב לו את אבידתו כדי לקיים מצות השבת אבידה, האם אותו דיין כשר לדון אותו או שיש לחשוש משום שוחד ואסור לדונו?

והצד להתיר עפ"י מה שכתב התומים (סימן לד) שכל דבר שמותר לתת למודר הנאה מותר לתת גם לדיין ואין בזה משום שוחד. והרי מותר להשיב אבידה למודר הנאה כדתנן במשנה (נדרים לג.) וכמובאר בגמרא (כתובות קז:): שמי שמודר הנאה מחברו [שאסור לו להנות מחברו] מחזיר לו אבידתו משום ש"מצוה קעביד" ואינו מהנה את המודר מנכסיו [וביאר שם השיטה מקובצת שאמנם צדקה אסור לתת למודר הנאה אף שמכוון למצוות צדקה, כי באבידה הנהה מנכסיו של עצמו לא של חברו ואילו בצדקה הנהה מחברו] וא"כ הוא הדין מותר לתת לדיין את האבידה ואין בזה משום שוחד.

ואולם החלקת יעקב השיב שאסור לדיין לדון את משיב האבידה. ולא רק מצד חומרא וחסידות אלא יתכן אף מעיקר הדין שכן השבת אבידה לא עדיפה משאר מצות והרי מבואר (בכתובות קה:): שכל ההידורים שעשו לחכמים אסרו משום שוחד. ודברי התומים נאמרו רק לענין שוחד הנעשה לאחר הדין אבל לא לפניו.

כתב הרמב"ם בפירוש המשנה (נדרים לג.): "ומחזיר לו [למודר הנאה] אבידתו בין שהיו נכסי מחזיר אסורין על בעל האבידה או נכסי בעל האבידה אסורין על המחזיר, לפי שהיא מצוה שחייבתו בה התורה. ואם היה המנהג שהמחזיר אבידה מקבל שכר הרי זה לא יקבל, לפי שמחמת המנהג יצא מחיוב תורה, וכאילו בשביל מה שיקבל החזירה, והרי הוא מהנה לזה שנדר שלא יהנהו בגלל הדבר שמחזיר לו. וגם אם יוותר לו על השכר הנהוג הרי הוא מהנהו באותו השכר שמוותר לו, ולפיכך מקבלין ממנו את השכר ויפול להקדש".

ולכאורה משמע מהרמב"ם שמותר לקחת שכר עבור קיום מצוות השבת אבידה, אף שבשו"ע (חו"מ סימן רס"ה ס"א) נפסק: הרואה אבידה חייב להחזיר בחינם, אם הוא בטל. ושמה המנהג שכתב הרמב"ם מדבר באופן שבאותו מקום בטלים ממלאכתן לצורך ההשבה ולכן מקבלין שכר בטלה. ואפשר ליישב באופנים נוספים ואין כאן המקום.

להוציא ישראל ידי חובת המצוה...

עוד מצעירותו כיוון כ"ק האדמו"ר מבעלז רבי אהרן זצ"ל בכל מעשיו לטובת ישראל, ובכל המצוות התכוון לטובת הכלל לזכות אותם ולהגן עליהם.

כאשר שמע על אדם שמצא מציאה ועומד להחזירה לבעליה, אמר לו, שיכוון להוציא את כלל ישראל במצוה זו. והסביר את דבריו, משום שזו היא מצוה שלא כל אדם זוכה לקיימה, כי אם אינו מוצא מציאה אינו יכול לקיים מצוות השבת אבידה ונמצא שחסר לו מצוה זו.

אדמו"רי בעלזא

האבידה שהושבה בעצת חכם

באחד מביקוריו של הצדיק רבי אריה לוי זצ"ל במושב זקנים בירושלים, נתן לו אחד מהזקנים שטר של עשר לירות כדי שישלחו בדואר לבתו שברוסיה. היה זה בשנת תרצ"ה שאז היה זה סכום נכבד ביותר ומשפחה שלימה יכולה היתה להתקיים בסכום זה כחודשיים ימים.

רבי אריה יצא והלך לדואר. בדרך הכניס ידו לכיסו ולתדהמתו ראה שהכיס קרוע והכסף איננו. עצוב ומדוכדך הלך לביתו וסיפר לאשתו על אבדן הכסף, והוסיף בצער: "השבוע דיברנו שיש צורך דחוף לקנות נעליים לילדים וכו' והנה כעת לא רק שלא נוכל לעשות זאת אלא אף נשקע בחוב כבד עד שנוכל לפורעו".

ענתה לו רעייתו הצדקת בשלוחה: "לעתים גם כוס מזכוכית נופלת על הריצפה ואינה נשברת".

במר נפשו הלך רבי אריה להתיעץ עם רבו הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל. הציג לו רא"ז ללכת למערכת עתון "דואר היום" ולבקשם לפרסם שמי שמצא את הכסף מתבקש להחזירו לרבי אריה [אף שאין סיכוי שהמוצא כסף ללא סימן יודיע על כך]. גם בירך אותו רא"ז שבס"ד ימצא הכסף האבוד.

רבי אריה שמע לעצת רבו והלך למערכת העתון ובדרכו לקח הלוואה מאחד הגמחים כדי שיוכל לשלוח את הכסף לרוסיה לבתו של אותו זקן.

משהגיע למערכת העתון, סיפרו לו, שקודם היה כאן יהודי אשר בא להודיע שמצא עשר לירות ואף השאיר את כתובתו למקרה שבעל האבידה יבוא ויבקש לפרסם את דבר אבידתו.

בהתרגשות רבה מיהר רבי אריה לביתו של אותו אדם. היה זה יהודי צעיר בעל משפחה שמצא את הכסף ברחוב במקום שעבדו שם באותו יום ערבים רבים, והיתה זו סייעתא דשמיא מיוחדת שיהודי ישר והגון ימצא את הכסף.

בדרך עץ החיים

כוחה של תמונת הצדיק

סיפר הרב ירחמיאל בויאר שליט"א: פעם אחת אבד לי ארנק ברחובות העיר תל אביב. בארנק זה היה סכום כסף גדול של כספי ציבור, וכל מאמצי לאתר את הארנק האבוד עלו בתוהו.

יום אחד התקשר אלי אדם בלתי מוכר הגר בתל אביב והודיע לי שמצא את הארנק, ושאפשר לבוא לקבלו בביתו. כשבאתי לקחת את הארנק התברר לי שהמוצא הישר הוא יהודי חילוני שאינו שומר תורה ומצוות. התפלאתי מה ראה על ככה להשיב סכום כה נכבד והצליח לעמוד בנסיון תאות הבצע.

אמר לי אותו יהודי: כאשר מצאתי את הארנק וראיתי את הסכום שבתוכו, החלטתי מיד לקחת את כל הכסף לעצמי. לאחר מכן כשפתחתי שוב את הארנק גיליתי שמצוי בתוכו תמונה של רב. כשראיתי את התמונה ואת תואר פני הרב הנשקף ממנה, הרגשתי שאינני מסוגל לבצע את זממי ושעלי להחזיר את האבידה... אינני יודע מה גרם לי זאת אך כשהתבוננתי בתמונה, זעק משהו בלבי - אתה חייב להחזיר את הכסף!

סיים רבי ירחמיאל בויאר את סיפורו: אותו רב שנראה בתמונה היה המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל.

במחיצתם

הגמ"ח הארצי להשבת אבידה

הידעת? ישנו מאגר גדול של למעלה מ-180,000 אבידות ומציאות המתעדכן בכל עת. מצאתם משהו, אבד לכם משהו? התקשרו בהקדם. 1599-500-003

למנוע כל סכנה גופנית או נזק ממוני העומד לבוא על הזולת!

נלמד מהפסוק: "והשבות לו... וכן תעשה לכל אבדת אחיך" (פרק כ"ב, ג.)

ודרשו חז"ל בגמרא: והשבת לו - לרבות אבידת גופו [כגון רואה את חברו שהוא טובע בנהר, או חיה גוררתו, או לסטים באים עליו שהוא חייב להצילו] (סנהדרין עג.) וכתב הרמב"ם (פרק א מרוצח הלכה יד): "כל היכול להציל ולא הציל עובר על "לא תעמוד על דם רעך". וכן הרואה את חברו טובע בים או לסטים באים עליו, או חיה רעה באה אליו, ויכול להצילו הוא בעצמו, או ששכר אחרים להצילו ולא הציל. או ששמע עובדי כוכבים או מוסרים מחשבים עליו רעה... ולא גילה אוזן חברו והודיעו וכו' העושה אותם עובר על "לא תעמוד על דם רעך".

ובספר המצוות (לאוין רצ"ז) כתב הרמב"ם: "שהזהירנו מלהתרשל בהצלת נפש אחד מישראל כשנראהו בסכנת מות או ההפסד ויהיה לנו יכולת להצילו, כמו שיהיה טובע במים ואנחנו נדע לשחות ונוכל להצילו, או יהיה גוי משתדל להרגו ונוכל לבטל מחשבתו או לדחות ממנו נזק, ובאה האזהרה באומרו (ויקרא י"ט טז) "לא תעמוד על דם רעך", וכבר אמרו שמי שיכבוש עדות תכללהו גם כן בזאת האזהרה כי הוא רואה ממון חברו אבד והוא יכול להחזירו אליו באמרו האמת, וכבר בא בזה הענין גם כן. "אם לא יגיד ונשא עוונו".

ולשוון הספרי: "מנין שאם אתה יודע לו עדות, שאין אתה רשאי לשתוק, תלמוד לומר "לא תעמוד על דם רעך". ומנין שאם ראית אותו טובע בנהר או חיות או לסטים באים עליו שאתה חייב להצילו, תלמוד לומר לא תעמוד על דם רעך".

פעם סיפרו לגאון **רבי יחזקאל אברמסקי** זצ"ל שבאחד מבתי הדין הרבניים דנו בסכסוך של מזונות בין בני זוג, וטען הבעל שפטור מלתת מזונות דמכין שהאשה חולה מסוכנת רח"ל היא בגדר "טריפה", ואין חיוב לזון ולפרנס ולהחיות טריפה ועל טענה זו התפתח דין.

זעק רבי יחזקאל בסערת רוחו: "היאך אפשר לומר סברא נפסדת כזו, הלא אפילו מי שנפל עליו גל אבנים בשבת מפקחין את הגל ומחללין שבת עליו בכל מלאכות דאורייתא, ואיך זה אפשר להעלות על השפתיים שאין חיוב להחיות אדם טריפה...!?" (עפ"י פניני רבינו יחזקאל)

מה הטריד את החפץ חיים באמצע הריקודים הסוערים?

סיפר הרב גרינשפאן זצ"ל תלמיד ישיבת ראדין: שנה אחת, בעת זקנותו של החפץ חיים, במוצאי שמחת תורה, חגגו הבחורים שנשארו בישיבה, את סיום החג ברוב שמחה וצהלה. שמחתם העפילה והרקיעה, כשמסעה לשעה התלהבותם וקצב ריקודם הסוער הולך וגובר לכבודה של תורה, כך במשך שעות לתוך שעות הלילה המאוחרות.

והנה לפתע נראתה דמותו של החפץ חיים בפתח בית המדרש. הס הושלך באולם, והכל עמדו דוממים לשמוע מה בפי רבם הקדוש. וכך תיאר התלמיד את המעמד:

"**החפץ חיים** לא זעק ולא גער בנו. לא הוכיח וייסר על השעה המאוחרת, ועל כך שצריך לקום לתפלה מחר וכו'. אלא פתח ואמר כהאי לישנא: "קינדרלאך, קינדרלאך! כל כך נפלא לרקוד עבור דברים קדושים, אבל הלא תקרעו את הנעליים שלכם, ומנין תשיגו כסף לקנות נעליים חדשות?..."

זרם של חמימות שטף את כולנו, לשמיעת דברי החיבה שהרעיף עלינו, וראינו עד כמה יודע החפץ חיים לרדת לנפשינו ולדבר אלינו כפי הבנתנו. שכן באמת הדוחק באותם ימים היה גדול מאד ומי שנקרעו נעליו היה מוכרח ללכת כל החורף יחף. אכן כמה צדק רבינו שנתן דעתו על פרט זה שכלל לא עלה על דעתו בתוך סחף התלהבותו בריקודים הסוערים.

מאיר עיני ישראל

הכנסת אורחים

מצוה לארח תלמיד חכם בביתו, לכבדו במאכל ובמשקה ולהנותו מנכסיו!

נלמד מהפסוק: "לא תתעב מצרי כי גר היית בארצו" (פרק כ"ג, ח.)

ו**כתב רש"י**: לא תתעב מצרי מכל וכל אעפ"י שזרקו זכורכם ליאור. מה טעם? שהיו לכם אכסניה בשעת הדחק. **עכ"ל**. ובגמרא דרש ר' יוסי מפסוק זה [כשפתח בכבוד אכסניה] "לא תתעב מצרי כי גר היית בארצו" - והלא הדברים ק"ו: ומה מצריים שלא קרבו את ישראל אלא לצורך עצמן שנאמר "ואם ידעת ויש בהם אנשי חיל ושמתם שרי מקנה על אשר לי", כך. המארח תלמיד חכם בתוך ביתו ומאכילו ומשקהו ומהנהו מנכסיו על אחת כמה וכמה (ברכות סג.) ואמרו חז"ל: כל המארח תלמיד חכם בביתו ומאכילו ומשקהו, כאילו הקריב תמידים (ברכות י:).

אמרו חז"ל (פסחים קיח:): אמר רבי ישמעאל ברבי יוסי לרב: עתידה מצרים שתביא דורון למשיח. כסבור [המשיח] לא לקבל מהם. אמר לו הקב"ה למשיח, קבל מהם! משום שעשו אכסניה לבני במצרים [כאשר דרו יעקב ובניו במצרים בשנות הרעב]

נמצינו למדים שאף שנהנו המצריים מאירוחם של בני ישראל, שהרי העבידו אותם והרויחו מהם, בכל זאת לזכות יחשב להם מה שאירחו את בני ישראל. ובאמת לפי המובא לעיל הרי יש בזה חידוש גדול יותר שהרי מחוייבים אנו אף להכיר להם טובה למרות שעינו את ישראל והעבידו אותם בעבודה קשה וזרקו זכוריהם ליאור.

ושמא י"ל שהזכות היא לא בגין שנות השעבוד שזעקו אז בני ישראל אל ה' מחמת הצרות, אלא בשנים שקדמו לכך, בשני חיי יוסף שהיו להם אכסניה בשעת הדחק וזנו אותם בהרחבה.

ונפקא מינא לדינא יצא מכאן: אם המארח נוטל שכר מהאורח האם מקיים מצות "הכנסת אורחים"? דאם נימא שזכותם של מצרים ב"הכנסת אורחים" היה גם בשנות השעבוד, הרי גם המארח שנוטל שכר מקיים המצוה. אך אם נימא שהזכות מתייחסת לשנים שקודם השעבוד, הרי גם בנידון דידן זכותו במצוה רק כשאינו נוטל שכר.

בזכות המצוה

סיפר הגה"צ רבי חיים פלאג'י זצ"ל: יהודי תלמיד חכם נהג להכניס אורחים לביתו אף שפרנסתו היתה בצימצום.

פעם הגיע לביתו אדם מסכן ובכה שאין לו מקום ללון. נכמרו רחמיו וקיבלו בסבר פנים יפות. והנה באותם ימים פרצה שריפה גדולה סמוך לביתו, האש כיתרה את דירתו עד שהתייאש מביתו. אך מן השמים ריחמו עליו ולא שלטה האש בביתו כלל. ותלו הנס בזכות זה שהכניס את האורח במסירות.

תוכחת חיים-זידיא

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

ביומו תתן שכרו

למלאכה רק חלק קטן מזמנו ויתר הזמן קודש ללימוד תורה ועבודת השם. במהלך השיחה סיפר "הטכנאי" (לתומו?) שיש לו בת שהגיעה לפרקה ושיבח אותה באוזני בעל הבית.

אדם נוסף נכח בפגישה שבין בעל הבית לטכנאי הדוד־שמש. היה זה תלמידו של בעל הבית ואחינו של המתקן. כאשר שמע האחיין את דודו מזכיר את בתו פלט בקול:

"**הרי לבעל הבית ישנו בחור בשידוכים. בחור מעולה ומצוין...**" בעל הבית שכבר למד להכיר את הנוהל ששרר בישיבה של בנו נאלץ לשתוק ובזה הסתיים העניין.

* * *

ביום שישי הגיע הבן־יקיר הביתה והוריו סיפרו לו את כל פרשת דוד השמש. הוא היה אמור להתייחס לסיום הסיפור בדיוק כמו אל יתר ההצעות שזרמו כל הזמן. אך לפליאתם ביקש מהם לבדוק את ההצעה.

העניינים המשיכו להתגלגל במשך בין הזמנים ניסן - שהוא בין הזמנים הארוך ביותר במשך השנה - "כך שלא נוצר ביטול תורה גדול - ואף לא חשד מצד הישיבה..." בסוף בין הזמנים התקיימו האירוסין כאשר התאריך לחתונה נקבע לבין הזמנים של חודש אב.

"**עדכנתי** את ראש הישיבה והצוות בפרטים, לפליאתי ובסי-יעתא דשמיא הם הסכימו לזאת למרות שזה היה לפני זמן ההיתר בישיבה. הם רק ביקשו שאעשה איזה היכר קטן על מנת להמחיש שהמקרה שלי שונה, כדי שמעתה ואילך לא ייווצר מצב שכולם ינהגו כך. וכאשר הגיעה זמן שמחתנו הייתה בס"ד שמחה גדולה מאוד!..."

"**מתי** שמגיעה שעתו של האדם לקבל מתנה מאת ה', הוא יקבל זאת למרות שהוא חושב שזה לא יתרחש. הקב"ה יגלגל הכל שזה יתבצע בזמן הטוב ביותר ובצורה הטובה ביותר. לא יאמן איך הקמת ביתי התגלגלה בצורה כל כך מסובכת דרך תיקון דוד שמש..."

* * *

כזכור השידוך כולו החל בזכות דקדוק בקיום מצוות "ביומו תיתן שכרו" המובאת בפרשת השבוע (כד, טו). מסתבר שלפעמים השכר על מצווה זו מתחיל אף הוא להינתן "ביומו"...

נשלח ע"י בעל המעשה

"**בישיבה** הגדולה בה למדתי נקבע כלל שלא נישאים לפני אמצע קיבוץ ב' (ועד חמישי)". כאשר הייתי בסוף שיעור ג' החלו להגיע למשפחתי הצעות מגוונות. חלקן הצעות מצוינות ממש וחלקן פחות. כך או כך הן זרמו בעקביות מעוררת התפעלות."

"**למרות** זאת תכננתי להישמע להוראות ראש הישיבה שלי. תמיד כאשר התעניינו אצלי בקשר לנושא הייתי משיב באוטומטיות "אני לא מתעסק עם שידוכים".

לא פעם ניסו לשכנע את מודיעינו לחדול מ"עקשנותו". זה נעשה באופנים שונים כמו כאשר ניסו לשדלו בעזרת הצעות מפתות מבחינה כלכלית "מתן שכרה בצידה" - כפי שהוא מגדיר זאת, אך שום דבר לא שינה את עמדתו.

* * *

"**מה קורה לדוד שמש?**" הדאיגה השאלה את בעל הבית. שמשו קורה לו לדוד - זה היה ברור. המים לא התחממו, גם כאשר השמש זרחה. בעל הבית - יהודי תלמיד חכם ומגיד שיעור - פנה לאחד משומעי לקחו שהתברך ב"שורש־נשמה של טכנאי" וביקש ממנו לעלות לגג ולהציץ לכיוון הדוד. הלז עשה כבקשתו אך גילה שמדובר בתקלה רצינית שהוא לא יכול להתגבר עליה בכוחות עצמו. היה לו קרוב משפחה שבוודאי יכל לתקן זאת.

בשעה היעודה הגיע הטכנאי למקום. טיפס לגג בזריזות וסקר בעיניו את המתרחש במהירות. ידיו המיומנות נגעו פה ושם והוא תיכף ידע את אשר עליו לעשות. פירק מה שפירק, חיבר מה שחיבר והדוד חזר לחיים!

הטכנאי ירד מהגג ונכנס הביתה כדי לקבל את שכר עבודתו. בעל הבית נטל את התשלום ובדקות יחודית לחש נוסח "**לשם יחוד וכו' הנני מוכן ומזומן לקיים וכו' ביומו תיתן שכרו...**" מיד לאחר מכן מסר את התשלום - ולא הבחין שהטכנאי נועץ בו במשך כל הזמן את עיניו החכמות.

התפעלותו של הטכנאי חצתה גבולות: "במשך שנים לא ראיתי מחזה שכזה!" התבטא לאחר מכן. המתקן - שכבר נעמוד על יחודו - נשאר במקום והחל לגלגל שיחה עם בעל הבית.

בתוך דקות התברר לבעל הבית שמי שתיקן לו את הדוד הינו אדם מיוחד. תלמיד חכם שככל הנראה אינו מעוניין להשתכר מלימוד תורה, ולפיכך מתפרנס מיגיע כפיו. מסתבר שהוא מקדיש